

fine ja selge wiis jubbatas peäliffuid sedda
ammetit temma kätte uskuda, liati, et ta
kirjotada moistis. Woib käl olla, et tem-
mal ka teiste ees, ennam õnne olli, ja et
wagga wannematte palwed sedda õnne saat-
sid; sest seäl olli mitto teine weel, kes üh-
tegi alwem temmast ei olnud. Agga keif
ei woi ühtlase tousta, ja õige innimenne
sepärrast ikka au-wäärt on, kui ta ka
maddalama kohha peäle jääb — Agga Al-
sem, ja iggalks auustawad tedda.

Ni mitto au-tükkid nüüd Willemi mun-
deri peäl seisid, ni mitmes lahkingis olli
temma olnud — ilma nendeta, mis weiked
taplemisfed ollid. Agga kohhe eesimeses
lahkingis raiuti temma palle sisse — õn-
neks nenda, et ta muud wigga ei sanud,
kui sedda armi, mis tedda weel priiskemaks
teggi. Kolmandama lahkingi pärrast tõsteti
tedda au-risti kandjaks, sest seäl ta, kui
wannem seärsand, wägga süddamif olnud.
Agga sellesamma lahkingi sees sai ka tem-
ma käsfi nenda harwatud, et ta enngam ei

woinud sda asja peäle jääda. Sepärrast
parrandati eesite temma harwad ärra, ja siis
jää temmale wannema seärsandi paik, ning
se rahha, mis au-rist, aasta kohha, kan-
nab, ello aiani; ning selle peäle tehti tem-
male kirja, mis sedda kinnitas, ja temma
tenimisse truust kulutas.

Agga et nüüd juhtus, et Willemi endise
moisawannema poia poeg, kelle jalla läbbi
sellesamma lahkingi sees, hobbone alt mahha
lastud, piddalis temmaga tuttawaks sa-
nud, ja ni kauaks koso tulla lubba sai,
kui ta jalg piddi ärra parrandama, siis olli
ta Willemit omma seltsi wotnud. Sed-
dawisi Willem siis omma male jälle taggasi
sai, ja mis temmale willetsusfeks näitis
juhtuwa, andis temmale nüüd mõnnusat
ello, nenda kui kirjotud on: „meie teame,
et keif heaks tulles neile, kes Jummalat
armastawad, ja temma ennepetud nou läb-
bi on katsutud.“ Sest kohhe teisel päwal
olli ta omma endist wanna prauat terretama
läinud, ja se kihlas tedda isse Elisoga ärra.